

SENTINȚA CIVILĂ nr. 265/2012

Ședința publică de la 06 Martie 2012

Tribunalul format din:

PREȘEDINTE: [REDACTAT]

GREFIER : [REDACTAT]

Pe rol fiind judecarea acțiunii în contencios fiscal formulată de reclamantul [REDACTAT] împotriva pârâților DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BISTRIȚA-NĂȘĂUD, având ca obiect contestație act administrativ fiscal –decizie de impunere.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reprezentantul pârâtei DGFP BN, c.j. Roman Valer, lipsă fiind reclamantul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier , după care:

Reprezentantul pârâtei DGFP Bistrița-Năsăud, c.j. [REDACTAT], arată că a depus la dosar Decizia nr. 32/2011 privind soluționarea contestației formulată în calea administrativă de atac și arată că susține excepția inadmisibilității, astfel cum a fost formulată.

Instanța reține cauza în pronunțare cu privire la excepția inadmisibilității invocată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud.

TRIBUNALUL

Deliberând constată;

Prin acțiunea înregistrată sub nr. de mai sus, reclamantul [REDACTAT] a chemat în judecată pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, solicitând anularea deciziei de impunere nr. [REDACTAT] (privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoanele care desfășoară activități independente în mod individual și/sau într-o formă de asociere) constatând că în mod corect a fost dedus TVA, să se dispună restituirea sumei plătite cu titlu TVA + majorări + penalități și anularea deciziei de impunere nr. [REDACTAT], constatând că cheltuielile realizate - contravaloare combustibil sunt cheltuieli deductibile și a se dispune restituirea sumelor achitate.

În motivare se arată că organele de inspecție fiscală au efectuat o inspecție fiscală la reclamant în luna aprilie 2011 în datele de 13, 14, 15 și 18 aprilie supunând verificării documentele specifice vizând TVA pe perioada 01.10.2008 până în 31.03.2011. S-a constatat că din documente rezultă că contribuabilul în mod corect conduce registru jurnal de vânzări, registru jurnal de cumpărări, a depus deconturile TVA la termen și că sumele înscrise în jurnalele de vânzări și cumpărări corespund cu sumele declarate prin deconturile de TVA depuse de contribuabil la organele fiscale până la data de 31.12.2010. Ulterior au întocmit un raport de inspecție fiscală întocmind ulterior un act administrativ fiscal, respectiv decizia de impunere nr. [REDACTAT]

S-a constatat că la data de 19.02.2010, contribuabilul a achiziționat un autoturism marca [REDACTAT] pentru care s-a dedus TVA în valoare de [REDACTAT] lei și că în opinia organelor de inspecție fiscală aceste sume anterior menționate nu puteau fi deduse. Pe cale de consecință s-a recalculat TVA datorat prin însumarea aritmetică cu TVA declarat în suma de [REDACTAT] lei și s-a concluzionat că a rămas de achitat TVA în valoare de [REDACTAT], la care au înțeles să calculeze majorări de întârziere în cuantum de 4158 lei și penalități de întârziere în cuantum de [REDACTAT] sume pe care le contestă.

Se arată atât în decizia de impunere, cât și în raportul de inspecție pe care de asemenea îl contestă, că în conformitate cu disp. art. 145 ind.1 alin.1 din L. 571/2003, TVA aferent achiziționării de autoturisme exceptând situațiile prev.de lege nu se deduce și că în mod incorect contribuabilul a procedat la deducerea lor.

Reclamantul apreciază că în mod greșit s-a dat interpretare textului legal în cauză: „Limitări speciale ale dreptului de deducere : (1) în cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, nu se deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și nici taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii: - vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă; - vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi; - vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional; - vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării. (2) Prin achiziție de vehicule, în sensul alin. (1), se înțelege cumpărarea unui vehicul din România, importul sau achiziția intracomunitară a vehiculului. (3) Prevederile alin. (1) și (2) nu se aplică pentru avansurile care au fost achitate înainte de data de 1 mai 2009 pentru valoarea totală sau parțială a vehiculelor rutiere motorizate, dacă livrarea acestora intervine după data de 1 mai 2009 inclusiv. (4) Prevederile prezentului articol se aplică până la data de 31 decembrie 2011 inclusiv. (5) În cazul vehiculelor exceptate potrivit al. 1 se vor aplica regulile generale de deducere stabilite la art. 145 și art. 146-147”.

Vehiculul susmenționat a fost achiziționat în vederea asigurării transportului personalului la și de la locul de desfășurare a activității. În contextul în care activitatea avocațială presupune existența unui birou la care se face deplasarea personalului, în contextul în care presupune deplasări la instanța, parchet, poliție, pe teren, etc., este de domeniul evidenței că achiziționarea a vizat tocmai aspectele reiterate și în textul legal.

Pe cale de consecință se apreciază că în mod corect s-a dedus TVA, sumă pe care o contestă, iar majorările și penalitățile de întârziere nu se datorează.

În ceea ce privește decizia de impunere nr. [REDACTAT], ea a fost luată ca urmare a controlului realizat și ca urmare a raportului de inspecție fiscală. Din lecturarea deciziei și a raportului, contestate, se constată că s-a stabilit o diferență impozabilă suplimentară pentru anul 2009 în cuantum de [REDACTAT] lei din care [REDACTAT] lei contravaloare combustibil și [REDACTAT] lei contravaloare impozit teren+auto. De asemenea, pentru anul 2010 s-a stabilit prin raportul de inspecție fiscală și apoi prin decizie că există o diferență impozabilă suplimentară de [REDACTAT] lei din care [REDACTAT] lei contravaloare combustibil și [REDACTAT] lei contravaloare combustibil. Se apreciază că în mod eronat s-a stabilit că sumele de [REDACTAT] lei și [REDACTAT] lei reprezentând contravaloare combustibil reprezintă cheltuieli nedeductibile, deci diferența de venit stabilită în urma controlului și pe cale de consecință calculându-se majorări și penalități de întârziere.

S-a făcut aplicațiunea disp. art. 48 alin. 7 lit. a și 48 alin. 7 lit. 1 ind.1: Nu sunt cheltuieli deductibile:

„1¹. în perioada 1 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011 inclusiv, cheltuielile privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cu excepția situației în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfășurarea activității de instruire în cadrul școlilor de șoferi”.

În realitate, cheltuielile de combustibil au fost realizate pentru transportul de personal la și de la locul de desfășurare a activității, de la domiciliu la birou, la instanța, poliție, parchet, etc., astfel încât se află în situația în care se înscrie în una dintre categoriile descrise de lege ca excepții.

Solicită a se constata că cheltuielile reprezentând contravaloare combustibil sunt deductibile, pe cale de consecință se impune a se reface calculul ținând cont de acest aspect. De asemenea, se impune a se reface calculul și cu privire la majorări și penalități.

În drept, s-au invocat Codul de procedură fiscală, art. 48 și 145 ind. 1 din L. 571/2003.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud a formulat *întâmpinare* (f. 57-64), prin care a invocat excepția inadmisibilității și excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare, față de excepția inadmisibilității se arată că, deși reclamantul prin acțiunea introductivă formulată nu arată faptul că a făcut uz de dispozițiile art.205 și următoarele C. procedura fiscală, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud a fost investită cu soluționarea unei contestații împotriva deciziilor de impunere nr. [REDACTED], nr. [REDACTED] și a Raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTED] în acest sens reclamantul înțelegând a uza de calea administrativă de atac, unul dintre cele două categorii de mijloace pentru a se plânga împotriva actelor ce le consideră vătămătoare a drepturilor și intereselor sale

Cu privire la acest aspect mai sus semnalat, se apreciază că instanța trebuie să aibă în vedere că cele două categorii de mijloace pentru ca persoanele particulare să se plângă împotriva actelor ce le vatămă drepturile și interesele, sunt recursul administrativ și recursul jurisdicțional.

În principiu aceste două mijloace mai sus enunțate sunt independente, însă în cazul actelor administrativ-fiscale, legea condiționează exercitarea recursului jurisdicțional de exercitarea în prealabil a recursului administrativ, sau conferă recursului administrativ, dacă este efectuat, efecte juridice în planul recursului jurisdicțional.

În speța dedusă judecării se apreciază că cele două căi atac, recursul administrativ și recursul jurisdicțional nu pot fi organizate independent una de alta, ci trebuie să fie legate printr-un raport de succesiune, astfel recursul jurisdicțional neputând fi deschis decât în contra actelor administrative definitive prin epuizarea căilor de atac administrative.

Astfel, atâta vreme cât pe rolul organului administrativ-jurisdicțional de la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud este format dosarul nr.43/2011 privind soluționarea contestației în calea administrativă de atac, contestație formulată de către reclamant împotriva aceluiași acte administrative, respectiv Deciziile de impunere nr. [REDACTED], nr. [REDACTED] și Raportul de inspecție fiscală nr. [REDACTED], se apreciază că reclamantul nu are deschisă calea jurisdicțională cu privire la contestarea aceluiași acte administrative, decât după soluționarea definitivă a contestației formulată în calea administrativă de atac.

În condițiile mai sus descrise, având în vedere că nu au fost deschise căile administrative de atac, acțiunea reclamantului în fața instanței de contencios administrativ este inadmisibilă.

Mai învederează că potrivit dispozițiilor art.205 alin.(1) C. procedura fiscală împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii.

Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

Conform aceleași legi procedurale fiscale contestația formulată în calea administrativă este soluționată de organul administrativ, soluționare a contestațiilor stabilit prin lege prin decizie dispoziție, după caz, iar conform art.218 alin.(2) Cod procedura fiscală deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța de contencios administrativ competente.

Ca atare contribuabilul sau partea ce se pretinde vătămată în drepturile ori interesele sale legitime este obligată ca în prealabil sesizării instanței de contencios administrativ să urmeze procedura prealabilă a contestației, reglementată de art.205 și următoarele din Codul de procedură fiscală și abia apoi emiterii unei decizii de soluționare a contestației administrative poate supune conflictul în fața jurisdicției judiciare.

Ca este așa s-a decis și în practica pertinentă a jurisdicției de contencios constituțional.

Astfel, prin Decizia nr.409 din 12 octombrie 2004, publicată în monitorul Oficial al României, Partea 1, nr.1.063/16.11.2001, instanța de contencios constituțional a stabilit în

anunțarea unei excepții privind dispozițiile art.174-187 din Cod procedură fiscală că aceste texte de lege „reglementează proceduri de recurs administrativ prin care se lasă posibilitatea organelor care au emis actele administrative atacate sau organelor superioare acestora de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege”.

Cu același prilej Curtea Constituțională a mai reținut că „actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit dispozițiilor din Cod procedură fiscală, nu sunt așadar acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată”.

Din această perspectivă s-a constatat că nu se poate retine încălcarea prin textele de lege analizate, a dispozițiilor constituționale ale art.21 privind accesul la justiție și ale art.52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Față de cele mai sus expuse, se poate conchide că dreptul la justiție a reclamantei este asigurat, dar că aceasta este obligată să parcurgă efectiv procedura administrativă prealabilă instituită de prev. art.205 și următoarele Cod procedură fiscală.

Drept urmare, nu se poate susține cu temei că instanța de contencios administrativ s-ar putea substitui organului fiscal în rezolvarea contestației administrative chiar în ipoteza tăcerii organului de soluționare a contestațiilor.

Legea contenciosului administrativ nu reglementează la nivel de principiu contenciosul de plina jurisdicție, mai precis nu reglementează posibilitatea ca jurisdicția judiciară de contencios administrativ să se substituie autorității administrative iar conflictul să fie tranșat prin adoptarea unei hotărâri judecătorești prin care să fie rezolvat de o manieră directă și completă raportul juridic de conflict.

Așadar solicitarea de a implica instanța de contencios administrativ în rezolvarea unui astfel de raport de conflict poate viza obținerea unei hotărâri judecătorești de constatare a refuzului nejustificat de îndeplinire a operațiunii administrative ori de răspundere la cerere iar nu de a rezolva conflictul de o maniera care ar presupune substituirea autorității publice, aceasta din urma nefiind o soluție legală.

De altfel, procedura de înfăptuire a justiției nu înseamnă imixtiunea jurisdicției în activitatea altor puteri statale ci sancționarea actelor și conduitelor ilicite și corectarea acestora în spiritul și litera legii.

Se mai arată că deși reclamantul a înțeles să urmeze procedura prealabilă fiscală prevăzută de art.205 Cod procedură fiscală cu privire la actele administrativ fiscale atacate, față de modul cum a fost formulată acțiunea introductivă, momentul formulării acestuia și actele administrativ fiscale atacate reclamantul nu are deschisă calea jurisdicțională de atac nici în ceea ce privește Decizia de impunere nr. [REDACTAT] și nici în ceea ce privește Raportul de Inspecție Fiscală nr. [REDACTAT], întrucât cu privire la acestea nu există o soluție definitivă în calea administrativă de atac pronunțată de către organul de soluționare a contestațiilor cu privire la decizia de impunere și nici de către organul emitent al actelor cu privire la raportul de inspecție fiscală, pentru a putea opera dispozițiile art.218 alin. (2) C. procedura fiscală.

Mai mult, chiar și în prezenta unei decizii a organului administrativ de soluționare a contestațiilor, care însă nu a fost atacată pe calea prevăzută de art.218 alin.(2) Cod procedură fiscală, instanța nu are abilitatea să interfereze ea însăși cu activitatea administrației și prin hotărârea judecătorească să se pronunțe pe cale directă, în substanța asupra contestației exercitate pe cale administrativă de către reclamant.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud se arată că pârâta nu are calitate procesuala pasivă, în ceea ce privește contestarea actelor administrativ-fiscale mai sus menționate deoarece deciziile de impunere nr. [REDACTAT], nr. [REDACTAT] cât și raportul de inspecție fiscală nr. [REDACTAT] a căror anulare se solicită de către reclamant, sunt acte administrative emise de către Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud - Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice și nu de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, astfel că în cauza dedusă judecării această pârâtă nu poate avea calitate procesuală pasivă și ca atare nu se impune a fi pronunțată o soluție în contradictoriu cu aceasta. Față de situația mai sus descrisă se apreciază că pârâta nu a fost și nu este implicată în nici un fel în ceea ce privește derularea procedurii de efectuarea a inspecției fiscale, respectiv de emitere actelor a administrative a căror anulare se solicită.

În ipoteza în care reclamantul apreciază totuși că se impune a fi chemată în judecată și Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud ca organ fiscal ierarhic al Activității de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud, nici într-o astfel de situație această pârâtă nu are calitate procesuală pasivă în cauza dedusă judecării, întrucât nu există nici o prevedere legală care să prevadă că organul ierarhic superior, trebuie să stea în judecată alături de organele sale subordonate, pentru actele emise de către acestea din urmă.

În drept, au fost invocate prevederile art. 115-118 Cod procedură civilă și toate actele normative și normele juridice enunțate în text.

Examinând cu prioritate, conform art. 137 alin.1 Cod procedură civilă, excepția inadmisibilității acțiunii având ca obiect anularea deciziilor de impunere nr. 195/21.04.2011 și 196/21.04.2011, precum și a raportului de inspecție fiscală nr.227/29.04.2011, tribunalul reține că aceasta este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 205 alin. 1 din Codul de procedură fiscală împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

Conform aceleiași legi procesuale fiscale, contestația pe cale administrativă este soluționată de organul administrativ de soluționare a contestațiilor stabilit de lege prin decizie sau dispoziție, după caz, iar conform art. 218 alin. 2, deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța de contencios administrativ competentă.

În consecință, contribuabilul sau partea ce se pretinde vătămată în drepturile ori interesele sale legitime este obligată ca, prealabil sesizării instanței de contencios administrativ, să urmeze procedura prealabilă a contestației reglementată de art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală și abia apoi, când obține o decizie de rezolvare a acestei contestații, poate supune conflictul în fața jurisdicției judiciare.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională. Astfel, prin Decizia nr. 409 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.063 din 16 noiembrie 2004, instanța de contencios constituțional a stabilit, în soluționarea unei excepții privind dispozițiile art. 174-187 din Codul de procedură fiscală (care includ și pe cele analizate în prezenta cauză, dat fiind modificările succesive și republicarea legii procesual fiscale), că aceste texte de lege "reglementează proceduri de recurs administrativ, prin care se lasă posibilitatea organelor care au emis actele administrative atacate sau organelor superioare acestora de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege". Cu același prilej, Curtea Constituțională a mai reținut că "actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit dispozițiilor din Codul de procedură fiscală, nu sunt, așadar, acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată".

Din această perspectivă s-a constatat că nu se poate reține încălcarea, prin textele de lege analizate, a dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Față de cele ce preced, se poate concluziona că dreptul la justiție al reclamantului este asigurat, dar că acesta este obligat să parcurgă efectiv procedura administrativă prealabilă instituită de prevederile art. 205 și urm. C.pr.fiscală.

Drept urmare, nu se poate susține cu temei că instanța de contencios administrativ poate ca însăși să rezolve contestația, chiar în ipoteza tăcerii organului de soluționare a contestațiilor.

Tribunalul mai reține că legea contenciosului administrativ român nu reglementează la nivel de principiu contenciosul de plină jurisdicție, mai precis nu reglementează posibilitatea ca jurisdicția judiciară de contencios administrativ să se substituie autorității administrative, iar conflictul să fie tranșat prin adoptarea unei hotărâri judecătorești prin care să fie rezolvat de o manieră directă și completă raportul juridic de conflict. Așa cum este imaginat contenciosul administrativ român, obiectul acțiunii judiciare nu include și această posibilitate și nici soluția ce se poate da conflictului nu are în vedere o atare ipoteză, relevante în acest fiind dispozițiile art. 8 alin. 1 și ale art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Astfel fiind, solicitarea de a implica instanța de contencios administrativ în rezolvarea unui astfel de raport de conflict poate viza obținerea unei hotărâri judecătorești de constatare a refuzului nejustificat de îndeplinire a operațiunii administrative ori de răspuns la cerere, iar nu de a rezolva conflictul de o manieră care ar presupune substituirea autorității publice, aceasta din urmă nefiind o soluție legală. De altfel, procedura de înfăptuire a justiției nu înseamnă imixtiunea jurisdicției în activitatea altor puteri statale, ci sancționarea actelor și conduitelor ilicite și corectarea acestora în spiritul și litera legii.

Deși solicită în fața instanței de contencios administrativ anularea unor acte administrativ-fiscale (*Deciziile de impunere nr. [redacted] și [redacted], precum și a raportului de inspecție fiscală nr. 227/29.04.2011*), reclamantul nu face referire la urmarea unei proceduri prealabile fiscale obligatorii, care să deschidă calea jurisdicțională de atac, pârâta depunând însă copia deciziei nr. 32/14.07.2011 a Biroului de soluționare a contestațiilor prin care s-a soluționat contestația reclamantului împotriva celor două decizii de impunere.

Reclamantul, în apărare cu privire la excepția invocată, susține că, potrivit art. 205 C.pr. fiscală, contestația nu este decât o cale administrativă de atac care nu înlătură dreptul la acțiune al celui ce se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

Referitor la aceste argumente, tribunalul reține însă că doar Decizia nr. [redacted] emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Bistrița - Năsăud - Biroul de soluționare a contestațiilor, poate fi atacată pe calea prevăzută de art. 218 alin. 2 cod procedură fiscală, iar în lipsa unei asemenea solicitări, instanța nu are abilitarea de a cenzura activitatea administrației și prin hotărârea ce o pronunță să analizeze în substanță, direct, contestația promovată împotriva actelor administrativ fiscale.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 1 alin. 1 raportat la art. 2 alin. 2 combinat cu art. 8 alin. 1 și art. 18 din Legea nr. 554/2004, precum și art. 218 alin. 2 Cod procedură fiscală, se va admite excepția inadmisibilității invocată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud, cu consecința respingerii ca inadmisibilă a acțiunii în contencios fiscal formulată de reclamantul Cabinet de Avocat Chiorean Grigore împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud.

Existând acest fel de neprimire, instanța nu va mai analiza excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite excepția inadmisibilității invocată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud.

Respinge ca inadmisibilă acțiunea în contencios fiscal formulată de reclamantul [redacted] cu sediul în [redacted] str. [redacted] nr. [redacted] jud. Bistrița-Năsăud împotriva pârâtei **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud**, cu sediul în Bistrița, str. 1 Decembrie, nr. 6-8, jud. Bistrița-Năsăud.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de 6.03.2012.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Red/dact:

[redacted]
22.03.2012/4 ex

